

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoCsp/3/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2222202439
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Duman
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2222202439.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom zo sudcov – predsedu: JUDr. Peter Duman a členiek: Mgr. Lucia Mizerová a JUDr. Erika Tischlerová, v sporovej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, zast.: Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53 255 739, obaja Prievozská 2, Bratislava, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, C. XXXX/XX, B., o 2 179,50 € s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo 14.11.2022, č. k. 8Csp/19/2022-113, takto

rozhodol:

- I. Napadnutý rozsudok sa potvrdzuje.
- II. Stranám sa nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

– 7 – 11CoCsp/3/2023

Krajský súd 11CoCsp/3/2023-
v Trnave IČS: 2319205106

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu o 2 179,50 € spolu s úrokom z omeškania 8 % ročne zo sumy 2 179,50 € do 06.08.2021 do zaplatenia a úrokov z omeškania 7,23 € (výrok I) a žalovanému náhradu trov konania nepriznal (výrok II).

2. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil skutkový stav takto:

3. Právny predchodca žalobcu (Tatra banka, a.s.) a žalovaný dňa 18.02.2010 uzavreli písomnú zmluvu o bežnom účte fyzickej osoby – zamestnanca skupiny D. E., F., a poskytovaní ďalších produktov a služieb k tomuto účtu: „Predmetom zmluvy je I. otvorenie a vedenie bežného účtu pre majiteľa účtu a poskytovanie ďalších produktov a služieb II. poskytovanie bankových služieb k tomuto účtu prostredníctvom elektronických komunikačných médií pre oprávnenú osobu – majiteľa účtu – aktívne formy internet bankingu a DIALOGu. III. poskytnutie voliteľného prečerpania na tomto účte...“ (nie je vyplnená výška – suma poskytnutého voliteľného prečerpania na účte). V zmluve nie je vyplnený ani zamestnávateľ žalovaného spotrebiteľa (č. I. 28 – zmluva o bežnom účte fyzickej osoby – zamestnanca skupiny D. E., F., a poskytovaní ďalších produktov a služieb k tomuto účtu). Právny predchodca žalobcu listom z 02.04.2020 vyzval žalovaného na zaplatenie nepovoleného prečerpania na účte v sume 2 225,58 € a na úhradu spotrebiteľského úveru 537,99 € s tým, že ho zároveň upozornil, že ak dlžnú sumu nezaplatí v stanovenej lehote 5 dní odo dňa doručenia výzvy bude oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky v celom rozsahu. (č. I. 45 – výzva pred mimoriadnou splatnosťou z 02.04.2020, č. I. 46 – podací hárok). Právny predchodca žalobcu listom zo dňa 28.07.2021 oznámil žalovanému, že pohľadávku postúpil na žalobcu (č. I. 7 – oznámenie o postúpení pohľadávky). Žalobca svoj nárok odvodzuje zo zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 21.07.2021 a prílohy k zmluve (č. I. 18 – zmluva o

postúpení pohľadávky a č. I. 27 – príloha k zmluve). Žalobca pred podaním žaloby vyzval žalovaného na úhradu, a to podaním označeným ako pokus o zmier z 18.05.2022 (č. I. 16 – pokus o zmier z 18.05.2022, č. I. 29 – podací hárok). Žalobca tvrdil, že bonitu žalovaného skúmal náležite, pretože jeho predchodca disponoval informáciou o výške príjmu žalovaného z interných zdrojov a príjem žalovaného bol v tom období 1 927,25 €. K doplneniu pripojil osvedčenie verifikovania bonity a možnosti splácania úveru z 21.02.2022 (č. I. 67 – 71 a zhodne aj č. I. 72 – 76 – doplnenie žaloby, č. I. 77 – osvedčenie verifikovania bonity a možnosti splácania úveru z 21.02.2022).

4. Súd prvej inštancie právne posúdil zistený skutkový stav podľa § 52 ods. 1, 3 a 4 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „OZ“), § 2 písm. a) a § 3 ods. 1 a 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, § 497 Obchodného zákonníka a § 150, § 151 CSP a § 262 v spojení s čl. 4 ods. 2 a čl. 17 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) zmluvy takto:

5. Predmetná zmluva o úvere bola uzavretá medzi dodávateľom a spotrebiteľom, a preto vzťah z nej vyplývajúci je vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy (§ 52 ods. 1 OZ). Žalobca tvrdí, že úver mal byť formou povoleného prečerpania vo výške 100 € alebo vo výške určenej bankou. Tvrdenie o existencii zmluvy o úvere tak popiera samotný žalobca, ktorý neidentifikoval jednoznačne, aká bola dohodnutá výška úveru, výška povoleného prečerpania. Žalobca vyššie uvedené tvrdenie preukazuje zmluvou zo dňa 18.02.2010. V zmluve sa síce nachádza bod III. označený ako poskytnutie voľiteľného prečerpania na tomto účte, ale nie je uvedená žiadna výška, žiadna suma, do ktorej bolo dohodnuté povolené prečerpanie. Z uvedeného tak vyplýva záver, že zmluva neobsahuje jednu z najpodstatnejších náležitostí zmluvy o úvere (§ 497 Obchod. zák. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy – „veriteľ dlžníkovi poskytne peňažné prostriedky do určitej výšky“). Žalobca bol výzvou súdu postupom podľa § 138 CSP (č. I. 61) oboznámený v tom smere, že síce tvrdí, že zmluva má všetky náležitosti, ale z obsahu žaloby, ani z pripojenej zmluvy o bežnom účte nevyplýva, ktoré konkrétne náležitosti a v ktorej konkrétnej časti tejto zmluvy a v akom číselnom alebo inom vyjadrení sú obsiahnuté. Výzva bola doručená právnenému zástupcovi žalobcu dňa 10.08.2022. Na výzvu v tejto časti reagoval v naznačenom smere. Tvrdenie žalobcu v ospravedlnení neúčasti na pojednávaní a v žiadosti o prípadné odročenie (č. I.104) o tom, že žalobca doposiaľ nemal vedomosť o prípadnom vnímaní akýchkoľvek skutočností apo sporných zo strany súdu, nezodpovedá skutočnosti. Vzhľadom na to nebol daný ani dôvod na odročenie pojednávania tak, ako je to konštatované v zápisnici o pojednávaní zo dňa 14.11.2022 (č. I. 105). V ďalšom žalobca v žalobe tvrdí, že suma 2 199,50 € pozostávala z istiny úveru 2 199,50 €, z riadneho úroku 0 € a z poplatkov 0 €. V doplnení žaloby (č. I. 67 – 71 a zhodne aj č. I. 72 – 76) zasa uvádza (bod I. doplnenia predposledný odsek), že žalovaného vyzval dňa 02.04.2020 na úhradu 2 225,58 € ako nepovolené prečerpanie na účte. Ďalej uvádza (bod II. posledných 5 odsekov), že žalovaný vyčerpal 31 909,59 € a uhradil počas povoleného prečerpania 31 498,54 €, ktorá suma bola započítaná na istinu. Zároveň mu boli účtované poplatky v celkovej výške 347 € a úroky v celkovej výške 420,59 € (v žalobe úroky 0 € a poplatky 0 €). V ďalšom uviedol, že žalovaná suma 510,97 € (v žalobe žalovaná suma 2 179,50 €) predstavuje rozdiel medzi debetnými operáciami a kreditnými operáciami po odpočítaní úhrady 20 €. Ďalej uvádza, že pohľadávka žalobcu pozostáva z výberov z účtu vo výške 6 626,85 €, z poplatkov vo výške 213,50 € (v žalobe žalovaná suma 2 179,50 €). Z uvedeného tak okrem vyššie uvedeného vôbec nie je zrejmé, aký konkrétny nárok, v akej konkrétnej výške a akým konkrétnym právnym titulom si žalobca žalovanú sumu 2 179,50 € uplatňuje a z tohto dôvodu nemožno skúmať správnosť a dôvodnosť uplatnenej sumy. Úver a povolené prečerpanie majú totiž iný právny režim a nepovolené prečerpanie podlieha tiež inému právnenému režimu. V doplnení žalobca iba preniesol údaje z platobnej histórie, ale nešpecifikoval ako dospel k žalovanej istine. Výsledná suma v platobnej histórii ku dňu 21.07.2021 je 2 219,50 €. Ak sa odráta suma vykonanej úhrady 20 eur dňa 05.08.2021, výsledok je suma 2 199,50 €. V doplnení ale potom žalobca uvádza rôzne iné sumy. Nie je zrejmé, ako sa žalobca dopracoval k sume istiny úveru, pretože v platobnej histórii, ktorú preniesol v doplnení žaloby, sa uvádzajú opakovane aj sankčné úroky, vymáhanie pohľ./ sankcie, poplatok za balík, úroky z istiny v omeškaní a výsledná suma je potom suma 2 199,50 € k 21.07.2021 a ani po odrátaní uhradenej sumy 20 € nezodpovedá výsledok žalovanej sume. Žalobca v ospravedlnení neúčasti na pojednávaní navrhol rozhodnúť s odkazom na § 151 ods. 1 CSP s tým, že žalovaný nárok účinne nepoprel a odkázal na dve rozhodnutia odvolacích súdov. Strana konania, ktorá podáva žalobu je povinná pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu (§ 150 ods. 1 CSP). Žalobca tak bol povinný v žalobe uviesť všetky podstatné skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Prvou a zásadnou skutočnosťou bolo, aká bola dohodnutá výška úveru –

povoleného prečerpania. Podstatným a rozhodujúcim skutkovým tvrdením je aj opísanie toho, akým spôsobom žalobca dospel k žalovanej sume, a to takým spôsobom, ktorý je overiteľný, ktorý sa dá prepočítať a skontrolovať (bremeno tvrdenia). Následne mal žalobca predložiť alebo navrhnúť dôkazy, ktoré by mali jeho tvrdenia preukazovať (bremeno dôkazu). Až za splnenia týchto podmienok sa môže aplikovať zákonné ustanovenie § 151 ods. 1 CSP. Žalobca však bremeno tvrdenia a bremeno dôkazu v tejto veci neunesol (ani po doplnení žaloby), a to napriek tomu, že bol vyzvaný, ktoré podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia v žalobe chýbajú. K argumentácii žalobcu k aplikácii § 150 ods. 1 CSP s odvolaním sa na ním uvádzané dve rozhodnutia odvolacích súdov treba odkázať na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne z 17.03.2021, sp. zn. 27CoCsp/54/2020–106, z ktorého vyplýva, že súd je povinný skúmať preukázanie bonity spotrebiteľa a následne splnenie tejto povinnosti skúmať vo svetle ust. § 7 ods. 1 v spojitosti s § 11 ods. 2) zák. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, ktorej splnenie pri uzatvorení zmluvy vyžaduje právna úprava zameraná na ochranu spotrebiteľa (§ 52 a nasl. OZ). Uvedené možno aplikovať ako na skúmanie všetkých ostatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V kontexte tohto rozhodnutia je tak daná povinnosť súdu skúmať nielen bonitu, ale aj ostatné náležitosti zmluvy o úvere. Okrem toho sa súd v tomto rozhodnutí od uvádzaných dvoch rozhodnutí odvolacích súdov neodklonil v rozhodovacej činnosti tým, že najprv skúmal, či je splnená podmienka tvrdenia podstatných a rozhodujúcich skutkových tvrdení týkajúcich sa sporu zo strany žalobcu. Niečo kvalifikovane a účinne možno popierať, iba ak je to kvalifikovane tvrdené a v danom prípade to tak nebolo a nebolo možné aplikovať zákonné ust. § 151 ods. 1 CSP s tým, že žalovaná strana nepoprela účinne tvrdenia žalobcu. Keďže žalobca neunesol bremeno tvrdenia a bremeno dôkazu bola jeho žaloba ako nedôvodná v celom rozsahu zamietnutá. Žalobca bol v konaní neúspešný v rozsahu 100 %, keďže jeho žaloba voči žalovanému bola ako nedôvodná v celom rozsahu zamietnutá. Žalovaný bol v celom rozsahu úspešný a v zásade by mal nárok na náhradu trov konania. Z obsahu spisu nevyplýva, že by žalovanému vznikli nejaké trovy, náhradu trov konania si neuplatnil, ani nevyčísľil. Súd pri rozhodovaní o trovách vychádzal z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade princípom procesnej ekonomie rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

6. Včasným odvolaním žalobca navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že sa žalobe vyhovie žalobcu, ho zrušíť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žalobca splnil nielen svoju povinnosť tvrdenia, ale označil a súdu tiež predložil všetky relevantné dôkazy objasňujúce a preukazujúce žalovaný nárok. V konaní uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj dôkazné bremeno, a teda svoje tvrdenia uvedené v žalobe dostatočne preukázal. Žalovaný nárok žalobcu počas celého konania nijakým spôsobom nespochybňoval, pričom spochybňoval uplatnený nárok samotný súd a na tento účel poskytol žalovanému priam procesnú obranu. Pokiaľ mal súd pochybnosti o akejkoľvek skutočnosti, mal a mohol žalobcu vyzvať na vyjadrenie, prípadne dopytovať žalovaného. V tejto súvislosti odkázal na viacerú rozhodnutia krajských súdov. Žalobca zastáva názor, že súd prvej inštancie sám v bode 17. odôvodnenia rozhodnutia dospel k záveru, že výsledná suma v platobnej histórii ku dňu 21.07.2021 bola 2 219,50 € a ak sa odráta suma vykonanej úhrady 20 € dňa 05.08.2021, výsledkom je suma 2 199,50 €. Žalobcovi nie je zrejmé, z akého dôvodu súd žalobu zamietol, keď v uvedenom bode odôvodnenia mal súd za to, že z platobnej histórie vyplýva dlžná suma 2 199,50 € (čo je viac, ako si žalobca uplatnil v žalobe) a následne žalobu zamietol. Žalobca zastáva názor, že súd si v predmetnom odôvodnení protirečí. Zo žaloby, ako aj z priložených dôkazov je zrejmé, že si v žalobe uplatnil sumu 2 199,50 €, od ktorej odpočítal úhradu vo výške 20 € a výsledná žalovaná suma tak predstavovala sumu 2 179,50 €. Žalobca zastáva názor, že zo žaloby a priložených dôkazov je jednoznačné, aký konkrétny nárok, v akej konkrétnej výške a akom konkrétnom právnom titule si žalobca žalovanú sumu uplatnil. Žalobca sa preto nemôže stotožniť s názorom súdu o neunesení dôkazného bremena. Súd na jednej strane vyhodnotil, že z platobnej histórie vyplýva výsledná dlžná suma 2 199,50 €, no na strane druhej žalobu zamietol z dôvodu, že si žalobca uplatnil sumu vo výške 2 179,50 €. Uvedený postup súdu absolútne vylučuje dispozičné oprávnenie žalobcu, ktorý si nemusí v žalobe uplatniť svoj nárok v celej výške a je bežnou praxou, že si žalobca uplatní svoj nárok z objektívnych dôvodov (ktoré nie je povinný zdôvodňovať) v menšom rozsahu využívajúc tak svoje dispozičné oprávnenie. Žalobca pre úplnosť uvádza, že ničím nepopiera, že v zmysle ust. § 295 CSP môže súd vykonať v spotrebiteľských sporoch aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, avšak v žiadnom prípade sa nestotožňuje s postupom vo veci konajúceho súdu, ktorý de facto poprel skutkové tvrdenia žalobcu, ktoré bolo potrebné v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP považovať za nesporné. Súd podľa názoru žalobcu nevystupoval nestranne, ale z pozície pomyselného advokáta a zástupcu žalovaného ako spotrebiteľa (t. j. slabšej strany) aktívne spochybňoval skutkové tvrdenia žalobcu a napriek ich nepopretiu zo strany žalovaného (a tým aj nespornosti v zmysle § 151 ods.

1 CSP) zamietol žalobu v celom rozsahu pre neunesenie dôkazného bremena (nepreukázanie tvrdených skutočností). Súd prvej inštancie sa zároveň nedostatočne oboznámil s obsahom súdneho spisu. Už len samotná príloha k zmluve o postúpení pohľadávky predstavuje podľa názoru žalobcu relevantný dôkaz preukazujúci výšku pohľadávky ku dňu jej postúpenia, keďže tento listinný dôkaz je generovaný bankovým systémom, ktorý je certifikovaný a podlieha dohľadu Národnej banky Slovenska. Žalovaná suma tak po zohľadnení uvedenej platby predstavovala sumu 2 179,50 €.

7. Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP), viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj predchádzajúce konanie pred súdom prvej inštancie aj z hľadiska väd týkajúcich sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP) bez nariadenia pojednávania, pretože neboli splnené podmienky § 385 ods. 1 CSP, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

8. Na účely vyhodnotenia odvolania žalobcu odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti rozhodné pre posúdenie uplatneného nároku (bod 3 vyššie). Odvolací súd konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozsudku a v celom rozsahu sa s ním stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP). Súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozsudku relevantne vysporiadal so žalobou žalobcu a jeho ďalšími podaniami. Pokiaľ ide o podstatné tvrdenia žalobcu uvedené v odvolaní (§ 387 ods. 3 CSP), odvolací súd k nim dopĺňa tieto úvahy:

9. Svojou prvou odvolacou námietkou žalobca vytýka súdu prvej inštancie nesprávny procesný postup a prekvapivé a nepreskúmateľné rozhodnutie.

10. Súd prvej inštancie zamietol žalobu v podstate z dôvodu, že napriek výzve súdu žalobca nešpecifikoval, ako dospel k žalovanej istine. Žalobca namieta, že sa písomne vyjadril ku všetkým súdom namietaným skutočnostiam, v dôsledku čoho nadobudol žalobca legitímne očakávanie, že uplatnený nárok považuje súd za preukázaný a dôvodný, a to aj vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný bol v celom konaní pasívny.

11. Predovšetkým treba odmietnuť odvolacie námietky spočívajúce na argumente, že k žalobe boli pripojené listiny, z ktorých vyplýva žalobou uplatnená suma. Napadnutý rozsudok sa totiž nezakladá na dôvode, že by sa opis rozhodujúcich skutočností nachádzal v pripojených dôkazoch (§ 132 ods. 3 CSP), ale v podstate na tom, že žalobca v konaní svoje prednášal rozporuplné tvrdenia, ktoré ani nesubstancoval.

12. Zo žaloby je zrejmé, že žalobca svoj nárok na zaplatenie pohľadávky z úveru, ktorú nadobudol postúpením, založil na tvrdení, že úver mal mať formu povoleného prečerpania vo výške 100 € alebo vo výške určenej bankou. Súd prvej inštancie nepovažoval za jednoznačné, aká bola dohodnutá výška úveru, resp. výška povoleného prečerpania. V zmluve z 18.02.2010, ktorú žalobca priložil k žalobe, sa podľa neho síce nachádza čl. III označený ako poskytnutie voliteľného prečerpania na tomto účte, ale súd prvej inštancie neidentifikoval sumu, do ktorej bolo dohodnuté povolené prečerpanie. Súd prvej inštancie preto žalobcu písomne oboznámil o týchto skutočnostiach a vyzval žalobcu na späťvzatie žaloby ako zjavne nedôvodnej. Žalobca na výzvu súdu prvej inštancie odpovedal podaním, v ktorom doplnil platobnú históriu týkajúcu sa žalovaného a uviedol, že na základe zmluvy bolo žalovanému poskytnuté povolené prečerpanie vo výške 100 € alebo vo výške určenej bankou. Žalovaný sa do povoleného prečerpania na účte dostal obratom 15.02.2019, keď realizoval prevod z účtu vo výške 47,50 €. Žalovaný vyčerpal 31 909,59 € a uhradil počas povoleného prečerpania sumu 31 498,54 €, ktorá bola započítaná na istinu. Zároveň mu boli účtované poplatky v celkovej výške 347 € a úroky v celkovej výške 420,59 €. V ďalšom uviedol, že žalovaná suma 510,97 € predstavuje rozdiel medzi debetnými operáciami a kreditnými operáciami po odpočítaní úhrady 20 €. Ďalej predniesol, že pohľadávka žalobcu pozostáva z výberov z účtu vo výške 6 626,85 € a z poplatkov vo výške 213,50 € (č. I. 67 – 71). Vo ďalšom vyjadrení (č. I. 104) žalobca ešte uviedol, že žalovaný bol v omeškaní po obdobie dlhšie ako 90 dní a zaujal názor, že keďže medzi stranami nie sú sporné skutkové tvrdenia, tvrdenia žalobcu treba považovať za nesporné. Súd prvej inštancie následne na pojednávaní v ospravedlnenej neprítomnosti žalobcu žalobu zamietol, z dôvodu, že žalobca neunesol bremeno tvrdenia a bremeno dôkazu. Z toho je potom podľa žalobcu zrejmé, že súd prvej inštancie sa nedostatočne oboznámil s obsahom spisu a najmä dôkazmi predloženými žalobcom v ich vzájomnej a logickej súvislosti a zároveň neprihliadol ani na počas celého konania nesporné skutkové tvrdenia medzi stranami sporu.

13. Hoci žalobca namieta nesprávny procesný postup a nepreskúmateľné a prekvapivé rozhodnutie, je to však jeho argumentácia, ktorá sa javí vnútorne rozporná. Žalobca totiž vyčíta súdu prvej inštancie prekvapivé rozhodnutie napriek tomu, že v odvolaní konštatuje, že sa vyjadril k všetkým skutočnostiam, ktoré súd prvej inštancie „namieta“. Je teda nepochybné, že súd prvej inštancie mal výhrady voči tomu, ako žalobca svoj žalobný nárok vymedzil hneď v žalobe. Tieto výhrady sú zreteľné z výzvy, na ktorú vlastne odkazuje aj samotný žalobca v odvolaní. Súd prvej inštancie touto výzvou nielen upozornil žalobcu na nedostatky v jeho žalobe, ale ju aj preto označil ako nedôvodnú a žalobcu rovno vyzval na jej späťvzatie. Okamihom doručenia tejto výzvy tak musel žalobca nadobudnúť dôvodné pochybnosti o tom, či so svojou žalobou uspeje. Jeho vlastná reakcia – vyjadrenie k výzve súdu – nemôže zmysluplne zakladať presvedčenie žalobcu o tom, že súd sa plne stotožnil s tým, čo žalobca vo svojom podaní uviedol, a zmenil svoj dovtedy prejavovaný postoj tak, že mieni žalobe vyhovieť.

14. K spomenutej výzve súdu prvej inštancie, ktorá žalobcu dostatočným spôsobom naznačovala, že jeho žaloba nemusí uspieť, treba za okolností prejednávanej veci pripočítať aj ďalší okamih, ktorý objektívne posilňuje pochybnosť žalobcu o tom, že sa mu vyhoví, a to nariadenie pojednávania. Žalobca sa najneskôr dorúčením predvolania na pojednávanie dozvedel o tom, že jeho návrh na vydanie platobného rozkazu neuspel. Túto skutočnosť si nemohol vyložiť inak, než tak, že pochybnosti súdu prvej inštancie o skutkových tvrdeniach v žalobe (porovnaj § 265 ods. 1 CSP) naďalej trvajú.

15. Na rozdiel od názoru žalobcu, napadnutý rozsudok objektívne nie je prekvapivý ani preto, lebo žalovaný bol v konaní pasívny. Nečinnosť strany má síce v zásade procesný dôsledok k podobe nespornosti skutkových tvrdení protistrany, ale nespôsobuje automatickú dôvodnosť žaloby. Súd je povinný skutkový stav právne posúdiť a aj keď je žalovaný v konaní úplne nečinný a skutkový stav je nesporný, môže dospieť k záveru, že žaloba je celkom nedôvodná, a žalobu zamietnuť.

16. Okrem toho však na to, aby sa skutkové tvrdenie strany považovalo za nesporné, musí byť dostatočne špecifické (substancované). Súd prvej inštancie v poslednej vete bodu 20 napadnutého rozsudku správne upozornil, že kvalifikovane a účinne popierať možno iba to, čo sa kvalifikovane tvrdí. V danom prípade to tak nebolo, a preto nebolo možné uplatniť § 151 ods. 1 CSP s tým, že žalovaná strana nepoprela účinne tvrdenia žalobcu.

17. Skutkovým vymedzením žaloby je totiž súd v sporovom konaní viazaný. Len žalobca je oprávnený určiť skutkový základ žalobou uplatneného nároku, čo vyplýva aj z viacerých ustanovení Civilného sporového poriadku. V prvom rade je žalobca podľa čl. 8 základných princípov CSP povinný označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci. Táto povinnosť sa odzrkadľuje aj v § 132 ods. 1 CSP, ktorý za všeobecnú obsahovú náležitosť žaloby považuje okrem iného aj pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností. Zdôrazňuje sa aj v § 150 ods. 1 CSP, podľa ktorého má žalobca povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. V spotrebiteľských sporoch (§ 290 CSP), v ktorých je žalovaným spotrebiteľ, sa kladie na skutkové vymedzenie žaloby ešte väčší dôraz. Podľa § 294 CSP totiž zmena rozhodujúcich skutočností, teda zmena žaloby (§ 140 ods. 2 CSP), nie je v takýchto sporoch vôbec prípustná. Uvedenie pravdivých a v kontexte prejednávanej veci hlavne úplných a koherentných skutkových tvrdení týkajúcich sa sporu je predpokladom na to, aby ich mohol súd vyhodnotiť z hľadiska spornosti. To, či sa bude určité tvrdenie považovať za sporné alebo nesporné, má významný vplyv na vedenie sporu, pretože od tohto rozlíšenia závisí spôsob a rozsah dokazovania, ktoré treba vykonať. Nepostačuje však predniesť akékoľvek tvrdenie, ale je nevyhnutné, aby tvrdenie umožnilo súdu vyhodnotiť ho z vyššie uvedených hľadísk. Práve preto zákon vyžaduje, aby boli tvrdenia strán pravdivé a úplné.

18. Pokiaľ strana tvrdí, že jej vznikla pohľadávka v dôsledku určitých transakcií na bežnom účte, je jej povinnosťou tieto tvrdenia predniesť v takom rozsahu, aby mala protistrana objektívnu možnosť ich účinne poprieť (bez ohľadu na to, či tak protistrana nakoniec urobí) a aby ich tak mohol súd vyhodnotiť ako sporné alebo nesporné. Pokiaľ by sa totiž malo vychádzať z toho, že prednesením všeobecného tvrdenia si strana splnila povinnosť podľa § 150 ods. 1 CSP, takéto tvrdenie by bolo možné poprieť taktiež aj len obyčajným všeobecným tvrdením, čo by ale nezodpovedalo § 151 ods. 2 CSP. Takéto chápanie bremena tvrdenia by odporovalo účelu civilného sporového konania spravujúceho sa zásadou kontradiktórnosti, pretože v konečnom dôsledku bagatelizuje povinnosť strán uvádzať akékoľvek tvrdenia, a posúva charakter konania na úroveň mimosporového konania, pre ktoré je

príznačná zásada materiálnej pravdy. Inak povedané, nie je úlohou súdu, aby si v civilnom sporovom konaní domýšľal skutkové tvrdenia strán. Nedostatočné skutkové vymedzenie uplatňovaného nároku neodôvodňuje postup smerujúci k odmietnutiu podania, ale má za následok nedokázanie hmotnoprávnej skutočnosti a zamietnutie žaloby (pozri v tomto zmysle uznesenie Ústavného súdu SR z 11.06.2019, sp. zn. I. ÚS 246/2019, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/179/2012, alebo aj BAJÁNKOVÁ, J. In: ŠTEVČEK, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, s. 486).

19. To všetko platí aj pre vec prejednanú v tomto konaní. Po prvé, žalobca v žalobe nijakým spôsobom nevysvetlil, aká bola výška povoleného prečerpania (či 100 € alebo neznáma suma určená bankou) a ako dospel k výpočtu žalovanej sumy. Hoci povinnosť opísať rozhodujúce skutočnosti nemožno považovať za splnenú tým, že žalobca odkáže na označené dôkazy, súd prvej inštancie sa napriek tomu snažil túto informáciu vyvodiť z priloženého dôkazu (zmluvy o bežnom účte), avšak neúspešne. To, že sa mu to nepodarilo, je dôsledkom nejednoznačného znenia listinného dôkazu, ktoré ale zase zodpovedá nejednoznačným tvrdeniam žalobcu v žalobe. Navyše, zo žalobcom predloženého prehľadu pohybov na účte žalovaného nevyplýva, čo jednotlivé položky znamenajú, ako vznikli, teda kto, prečo a na akom základe vykonal určitú transakciu. Na účte žalovaného sa vykonávali kreditné a debetné operácie, ktorých obsah a zmysel žalobca v žalobe nijako nevysvetlil. Zo žaloby a jej príloh je zrejmé len to, že právny predchodca žalobcu účtoval žalovanému mesačne poplatky za vedenie účtu, výpisy, transakcie a sankčné poplatky za vymáhanie nárokov, no ostatné druhy operácií na účte žalobca neozrejmil. Bolo ale na žalobcovi, aby svoj nárok na debetný zostatok, ktorý vyvodzoval z bilancie kreditných a debetných operácií, dostatočne skutkovo vymedzil, aby tak umožnil súdu preveriť a posúdiť takto uplatnený nárok. V tomto smere síce poskytol určité dodatočné vysvetlenie vo vyjadrení na výzvu súdu prvej inštancie, ale jednak bolo toto dodatočné vysvetlenie len preklopením obsahu výpisov z účtu do vyjadrenia žalobcu a jednak bolo v rozpore s tým, čo uviedol v žalobe. Po druhé, ako to aj správne poznamenal súd prvej inštancie, pôvodne si žalobca uplatňoval nárok z povoleného prečerpania, v doplnení žaloby však už označuje prečerpanie za nepovolené. Po tretie, tvrdenie o istine, ktoré uviedol v žalobe (2 199,50 €), neskôr žalobca vo svojom vyjadrení na výzvu rovno vyvrátil tým, že túto sumu opísal ako obsahujúcu aj úrok (420,59 €) a poplatky (347 €). Napokon taktiež nekoherentne so žalobou tvrdil, že jeho pohľadávka pozostáva z výberov z účtu vo výške 6 626,85 € a z poplatkov vo výške 213,50 €. Žalobca teda žalobou uplatňovanú pohľadávku skutkovo riadne nepodložil, pretože jednak sú jeho tvrdenia vo vzájomnom rozpore, a jednak vo vzťahu k podstatnej časti súm vstupujúcich do výpočtu žalovanej pohľadávky chýbajú relevantné a zmysluplné tvrdenia o ich skutkovom základe (a tomu zodpovedajúce dôkazy), ktoré by vysvetľovali ich skutkové pozadie.

20. K žalobcom označeným rozhodnutiam iných krajských súdov sa odvolací nevyjadruje, pretože pre neho nie sú kasačne ani precedenčne záväzné. Možno len poznamenať, že žiadne z nich nevychádzalo z obdobného skutkového stavu.

21. Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy odvolací súd nevidí dôvod, aby sa odkláňal od relevantných skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie, v dôsledku čoho musí odvolanie žalobcu vyhodnotiť ako celkom nedôvodné.

22. Keďže všetky odvolacie námietky žalobcu sú neopodstatnené, odvolací súd nezistil žiadne dôvody, ktoré by mali viesť k zrušeniu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie (§ 389 CSP) alebo jeho zmeny (§ 388 CSP). Vzhľadom na to, že napadnutý rozsudok je vecne správny, odvolací súd ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil (výrok I).

23. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP vychádzajúc z toho, že žalovaný sa odvolacieho konania de facto nezúčastnil a žalobca so svojím odvolaním neuspel (§ 255 ods. 1 CSP a contrario), v dôsledku čoho odvolací súd v súlade s judikatúrou (R 72/2018) stranám nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (výrok II).

24. Senát odvolacieho súdu prijal toto rozhodnutie jednomyseľne.

Poučenie:

Krajský súd 11CoCsp/3/2023-
v Trnave IČS: 2319205106

Proti tomuto rozsudku je prípustné dovolanie za podmienok § 419 a § 420 CSP. Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozsudku na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní treba popri všeobecných náležitostiach podania (označenie súdu, ktorému je určené, spisovej značky a označenie veci, ktorej sa týka, označenie a podpis dovolateľa) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, ktorý musí dovolanie a iné podania dovolateľa spísať, ibaže ide o prípady § 429 ods. 2 CSP.